

James Beaumont

Band N° 155.

Den Hunn

(E löschtege Stodèntestrêch)

Loschtspil an 2 Akten

vum

N. WARKER

Musek vum **S. Bungert**

1935

Drock a Verlâg vum **P. WORRÉ - MERTENS**

Letzebûrg

DEN HUNN

Wierker an onsem Dialèkt vum N. WARKER.

- Hiérschtbliéder.** Lidder a Gedichter. (1907) 8.00 Fr.
Den Hèrrgott an den Noé. Komescht Gedicht. (1908)
Vergraff.
De Spilmann Veit vun Iéchternach. Gedicht (1908).
Vergraff.
Op Niklôsdâg. — Dem ale Fiéschter sei Bittgank. Zwê
Gedichter. (1908). Vergraff.
Eng Straißchen Hèmechtsblummen. Gedichter (1912)
Vergraff.
Eng zwêt Straißchen Hèmechtsblummen. Gedichter.
(1913) Vergraff.
De Mèschter Schuowert. Loschtspil an 3 Akten. —
Musek vum S. Bungert. (1921)
**De Bruddermiérder vu Bongeref oder Den Urspronk
vun der Wolwener Klaus.** Volks- a Rittersteck
aus dem 14. Jahrhonnert a 5 Akten. — Musek
vum S. Bungert. (1922)
De Baltes vum Bichenhaff. Volkssteck a 4 Akten.
Zwêt Oplo. — Musek vum S. Bungert. (1922).
De Ièschte Ritter vu Seymereich. Ritter- a Volkssteck
aus dem 11. Jahrhonnert a 5 Akten. — Musek
vum S. Bungert. (1924)
De Mononk Bénes. Loschtspil an 3 Akten. — Musek
vum S. Bungert. (1925)
't Livia. Trauerspil aus der Zeit vun der Kreschtever-
folgong zu Tréier am Jahr 286 a 5 Akten. —
Musek vum S. Bungert. (1927).
Den Hunn. E Iöschtege Studèntestrêch. Loschtspill an
2 Akten. — Musek vum S. Bungert. (1935).

Am Drock :

- Kandsléift oder 't Vergissmeinnicht vum Mammegrâf.** Volks- an
Zaldotesteck a 5 Akten. Zwêt verbèssert Oplo. — Musek
vum S. Bungert.

Den Hunn

(E löschtege Stodèntestrêch)

Loschtspil an 2 Akten

vum

N. WARKER

Musek vum S. Bungert

1935

Drock a Verlâg vum P. WORRÉ - MERTENS
Letzebûrg

Égentom. *)

All Rêchter vum Dichter virbehâl.

Fir d'Spil- oder d'Iwersetzongsberèchtegong as *d'schrefflech* Erlâbnes vum Dichter sèlwer erfuordert.

Géint onberèchtegt Spillen an Iwersetzen, géint onberèchtegt Ofschreiwe vun Tèxt, Musek a. s. w. get no dem Strôfgesetz verfuohr an zugleich get Usproch op Schuodenersaz erhuof.

All Ufroe sin un de Verlâg P. Worré-Mertens, Letzebûrg, ze rîchten.

PERSOUNEN.

Dores, e Stodènt.

Fèrd, e Stodènt.

Léin, eng Wirtsfra.

Babeléi, eng Paschtoueschkâchen.

Quiéring, e Messagé.

Wibbelchen, en Handelsschnèdder.

Jochem, e Paschtouer.

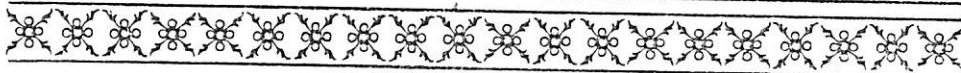
Aluis, e jonge Gêschtlechen a réimeschen Dokter,
dem Jochem sein Newéi.

Kathrinéi, ent klèngt Médchen.

Spilzeit: Spéid nomettes am Summer.

*Spilplaz: Ent Duorf am Eislek: I. Akt. Eng Wirtsstuff;
II. Akt. An Zêren.*

*) Bei all groußen Ufanksbuchstâf, op diém menger Schreifregel no en Accènt néideg gewiéscht wiér, as den Accènt wént Manktem un Dröckerzêchen ennerblief.

I. Akt.

Eng Wirtsstuff. De Comptoir stêht an der Mett lânscht d'Hannerwand. A gidfer Seitewand as eng Fenster. Den Agank as an der Hannerwand, rëchts) vum Comptoir. Tescht dem Comptoir an de Fenstere stin der Längt no vun der Hannerwand no vîr Descher. Op dem Desch rëchts leit eng Zeitong an zwê èggel Gliéser stin drop.*

1. Optrett.

Dores. Fèrd. (Se mâchen un dem Desch lenks eng Partie Pikéit. Gidferên huot e stengen Humpe Béier bei sech stouhn. Hir Rucksäck a Kapen hänken um Nôl.) — Léin. (Et dréit d'Gliéser vum Desch rëchts op de Comptoir, botzt dann den Desch ôf, schwënkt d'Gliéser, stëllt se op hir Plaz, botzt hei an do èppes mam Duch ôf, kuckt alt emol durch d'Rauten an der rëchter Seitewand op d'Gaß a. s. v.)

*Dores. Wi as et, Fèrd? Bas de fiérdeg mat Ekartéiren?
Fèrd. Et as geschit.*

Dores. (An èngems dat hen als zwêt Hand seng drei Kârtten ophiéft a bekuckt:) Non dicas! — Neischt! — Wëtten, du huos alles.

Fèrd. Wis de sés. Quinte et quatorze mecht véieranneinzege. (An èngems dat hen op d'Le kuckt:) Honnert fönnefasiéchezeg a véieranneinzege as zwêhonnert ningafozeg. Aha! Hun ech dech krît, Dorés! (He lét seng Kârt ausernên op den Desch.)

*) Lenks a rëchts vum Spiller.

Dores. (An èngems dat hen dem Fèrd seng Kârt bekuckt a seng dann zesuomen op den Desch lét:) Da! — Abé, am Ufank hätt ech nit geduoht, dass de d'Belle géifs gewannen.

Fèrd. (An èngems dat he sei Patt usèzt:) Drenk aus, dann huole mer nach ên. Ech muss dach och ê gin. Gesonthêt! (Hen drenkt aus.)

Dores. Prôst! (Hen drenkt aus.)

Fèrd. (Zum Léin:) Madame, get ons, wann iéch gelift, nach eng Turnéi!

Léin. (An èngems dat et mat enger Fläsch Béier kömmt an ausschènkt:) Wi fannt der de Béier, dir Hêren? Schmâcht hen?

Fèrd. Ganz gudd, Madame, zemôl hott de Metteg, wou et esou éschtlech wârm as.

Dores. Mir âl Stodènte sin nach zimlech glott a verwint, fir wat de Béier ugêht; ower diérs do géif ê giér seint Liéwe lâng drenken.

Léin. (Wann et ausgeschènkt huot:) Sou, dir Hêren! Gesonthêt!

Fèrd an Dores. (Zugleich:) Merci, Madame.

Léin. Spilt der nit méih?

Fèrd. Mer si fiérdeg.

Léin. Da loß ech 't Spil alt mathuolen. (Et lét d'Kârt an d'Kreid op d'Lé an dréit alles mat der Fläsch han-ner de Comptoir.)

Dores. Wivil si mer an êrer Schold?

Léin. (Am Gouhn an am Kommen:) Der hut âcht Humpen zesuomen.

Fèrd. Dovu sin déi zwéi lèscht fir mech. Mei Frend huot déi aner verspilt.

Léin. (Zum Dores:) Oho, hut der verspilt, Hêr? Da gêht et alt eng aner Kéiher bèsser. Et kann ê jo nit emmer gewannen.

Dores. Dât stemmt.

Léin. (Zum Fèrd:) Dann hut dir zwéin Humpen, dât mecht âcht Su; eng Koppel Er an eng Schmiér; dât sin der och âcht; am ganzen siéchzing Su.

Fèrd. Dât as 't Gèld nach nit all. (*Hen zit sei Portemonnéi, fir ze bezuohlen, a lét d'Suen op den Desch.*)

Léin. (*Zum Dores:*) An dir, Hêr, dir hut fir véieranzwanzeg Su.

Dores. (*An èngems dat hen de Portemonnéi zit, fir ze bezuohlen, an d'Suen op den Desch lét:*) Ech kommen nach belleg ewèg, bal sou belleg wis du, Fèrd.

Fèrd. Du huos och keng Er giéß.

Dores. D'Er soe mer hott neischt; ower no engem gebrodenen Hinche géif ech nach ewèl gelöschtten.

Léin. (*Wi verwonnert:*) Et as nit wouher! Ma hätt ech dât geschter gewosst! Ech hât sou e schéinen Hunn, e jonge fètten Hunn. Ech hun dem Hêr Paschtouer senger Kâchen he geloß. Den Hêr krit hott sein Newéi fir e puor Wochen op Besuch. Oh jo, et war ent schéint Déier! Ech hun de Muorge gângs an uocht gehol, dat all meng Hinger getrauert hun, wèl he fort war. Ower d'Kâchen hât mer keng Rouh geloß, an ech hu missen nogin. Kuckt, dem Hêr sein Newéi kömmt vu Roum; an onse Paschtouer, den Hêr Jochem, as esou e gudde Mann, dat ên hem giér eng Pleséir mecht.

Fèrd. Der hut wuohl gedou, Madame. E brawen Hêr as ent Gleck fir 't ganz Duoref. Wann iéch gelift, hei si meng siéchzing Su! (*He weist mat der Hand drop.*)

Dores. An hei si meng véieranzwanzeg! (*He weist drop.*)

Léin. (*An èngems dat et 't Gèld zihlt an dann an d'Hand hölt:*) Sou as et ganz richtig. Merci, dir Hêren! (*Et dréit d'Fläsch hanner de Comptoir, lét d'Suen an d'Théik a gêht dann ôf.*)

Iwerdiém schwätzen de Fèrd an den Dores virun.

2. Optrett.

Dores. Fèrd.

Dores. (*He schockt mam Fèrd:*) Prôst, Fèrd!

Fèrd. (*Am Schocken:*) Gesonthêt, Dores!

Se drenken.

Fèrd. Elo get et Zeit, dat ech mech op de Wé mâchen.

(*Kuckt op seng Auer.*) Scho bal fönnef Auer!
Dores. Wi weit huos de nach?
Fèrd. Zwou gudder Stonnen.
Dores. Sou weit wi ech.
Fèrd. Ennerwé muss ech nach eng Matant besiche gouhn.

3. Optrett.

Léin. — *Dores.* *Fèrd.*

Léin. (*Am Erakommen zum Dores:*) Elo kömmt de Quié-
 reng. Hen hält dobaube mat dem Wôn. Da kann ech
 iéch vleicht èppes fir z'iébe mâchen.

Dores. Wién as dât de Quiérens?

Léin. (*Verwonnert:*) Kënnt dir de Quiérens nit, de Mes-
 sagé? Ma gidfer Kand am Eislek kënnt de Quiérens.

Fèrd. (*Am Lâchen:*) Mir sin och këng Kanner méih.

Léin. Gewess! Ower de Quiérens as dach iwerall be-
 kannt wi e schlèche Su. Nu loß mer soen, dir sit friém
 am Duoref; an 't Hépst as, dass de Quiérens èppes
 matbrenge, dât dem Hêr do (*Et weist op den Dores.*)
 zousét.

4. Optrett.

Quiérens. (*Mat der Gêbel an der Hand. Hen huot eng
 graff Stemm.*) — *Léin.* *Dores.* *Fèrd.*

Quiérens. (*Am Erakommen:*) Bejûr, dir Hêren! Bejûr,
 Léin! (*He stëllt sech bei de Comptoir.*)

Dores a Fèrd. (*Zugleich:*) Bonjour!

Léin. Bejûr, Quiérens! Wat get et?

Quiérens. Eng Frûcht, wann iéch gelift.

Léin. (*An èngems dat et eng Dröpp op dem Comptoir
 ausschènkt:*) Gesonthêt, Quiérens!

Quiérens. Merci, Léin! (*Hen drenkt.*)

Léin. Sôt, Quiérens, hut der meng Kommissioun mat-
 bruocht?

Quiérens. Et war kèn Hämmelsbrôd néirens ze fannen.
Ech hun all Mètzleschbuteker ausgeklappt.

Léin. Em Gotteswellen! Wat sin dât mer fir Mètzler!
Nit emol op den hëlle Mettwoch Hämmelflêsch ze hun.

Quiérens. Randflêsch, Kallefflêsch, Schwengeflêsch sou-
guor, an och Hämmelflêsch war genug do, ower kèn
Hämmelsbrôd. Der verstitt, Léin, all Hammel huot
diér nemmen zwéin. Déi aner Lèd iéßen och alt emol
giér e ränge Maifelchen; an dann as et mat den Häm-
melsbrode geschwe bei de Mètzler gedou.

Léin. A wat huot der mer dann derfir an d'Plaz bruocht?

Quiérens. Neischt, glât neischt.

Léin. O du mei Gott a mein Hêr! — Wat gin ech ufän-
ken? D'ganz Woch kènt Flêsch am Haus ze hun! (*Et
weist op den Dores:*) An den Hêr do hätt vleicht giér....

Dores. Eng Hämmelskotlètt oder e Biftèck hätt ech nit
versôt.

Léin. Gesit der, Quiérens! Oh, wi onverstänneg sit der
gewiéscht? Der sit dach soss nit esou.

Quiérens. Dir sit et sèlwer an der Schold, Léin.

Fèrd. Dât wiér dach korjéið.

Léin. (*Verwonnert:*) Ech wiér es an der Schold?

Quiérens. Jo, dir sèlwer. (*Zum Fèrd an zum Dores:*)
Lauschtert, dir Hêren, an da sôt der, ob ech rècht
hun oder nit. — Èt sin elo drei Johr, du sôt d'Madame,
ech sollt her véier Kilo réih Zoßis matbrenge. Et war
ower kèng ze kréien. Ech duocht, 't Léin kann ower
nit mat neischt an der Wirtschaft sin, an hun, aplaz
Zoßis, âcht Mètter Treip matbruocht.

Dores. Dât war kè klènge Koup.

Fèrd. Domat hätt ê bal de ganze Kontingènt fiddere
können.

Quiérens. A wat hätten déi Kiérle geschmunzt, wa se
d'Treip krît hätten!

Léin. (*Zum Quiérens:*) Dir hätt dât och nit braichen ze
verziéhlen. Ech hât et scho lîng vergiéið.

Quiérens. Ech ower nit. Ech hun e gudde Verhalt; an e gudden Iéssel stéiÛt sech alt êmol, ower keng zwêmol.

Dores. Wi as et duorno gâng?

Fêrd. Dât as eng ganz intréssant Geschicht.

Quiérens. Abé, d'Madame huot mer d'Treip op dem Leif geloÛ. Véierzing Dég lâng hun ech mat Fra a Kanner dru misse baffen, fir alles ewèg ze kréien.

Fêrd. Dât war keng klèng Arbecht.

Quiérens. Ech sin es Bîrg. Ent Gleck, dat et nit an de Fâschte war!

Dores. An as et iéch nit ongemâllech bei der Affär gin?

Quiérens. Am Ufank huot ên alt gemèngt, et wiér ên op der Kîrmes; ower — — (*He géht bis bei d'Fenster rêchts, kuckt durch d'Rauten a sét:.*) Der Donneker wêÛ, wat dât as! De Gaul stêht nit; he get ongedölleg.

Dores. He recht de Stall.

Quiérens. (*Zum Léin:.*) Ech bezuohlen eng aner Kéiher, Léin. Ech muss gouhn. (*Of.*)

Léin:. 't As gudd, *Quiérens.*

5. Optrett.

Léin. Dores. Fêrd.

Léin. De *Quiérens* verziéhlt nit giér de Rèscht. Hié sèlwer hât sech es am mèschte gin an huot den Dokter misse komme loÛen. (*Et schwènkt dem Quiérens seint Glâs aus a stèllt et op seng Plaz.*)

Fêrd. Dann huot he sech duorfir sou hûrteg durch d'Peif gemâht.

Dores. 't War dât Gescheitst, wat he mâche konnt.

Léin. (*Am Ofgouhn:.*) Natirelech! Ower dât muss ên hem loÛen, et as e gudde Mann.

6. Optrett.

Dores. Fêrd. — Um Enn 't *Léin.*

Dores. Dât war alt esou eng Spicht, déi 't *Léin* dem *Quiérens* ongewollt gespilt huot.

Fèrd. Se war an allem Fall nit sou gescheit a rèng wi déi manst vun allen, déis du op der Uniwersitéit geliwert huos.

Dores. A soen, dat ên elo sei Muttwell muss si loßen, dat ê rouheg a verstänneg muss gi wi e gewéihnekleche Spéiðbîrger. Oh, du löschtteg Stodèntenzeit, du bas verbei! — An ower juckt et mech um ganze Leif, ech wêß et, fir eng ze stichten, wann d'Geléenhêt sech fönnt. Ech könnt mech nit enthalen.

Fèrd. A wat wiér dann och nach, wa se gudd gespilt an nit béis gemèngt as? Neischt, glât neischt! Ower ech gesin, et get Zeit, dat ech gin. (*He schnallt sei Rucksak op de Bockel, dêt d'Kâp op a mecht sech prêt fir ze gouhn.*)

Dores. Um wivil Auer dènks de dohêm se zin?

Fèrd. Um âcht, wann ech mech nit ze lîng bei der Matant ophalen. Ech hu gudde Wé, bal emmer gleich. An du? Gêhs du nach nit? (*Hen hõlt sein Humpen an d'Hand.*)

Dores. Ech hu vil Biérg. Ech wârden nach e Strâppchen, bis déi mèscht Hetzt veriwer as. (*Hen hõlt sein Humpen an d'Hand a stêht op.*)

Allebéid. (*Mam Humpen an der Hand. Se sangen zesuo-*
men:)

Onst schéint Stodènteliéwen,
Et as, et as um Enn.
Mer rêchen ons beim Schêden
An treier Frenschafft d'Hänn.

Mir âl Stodènte bleiwen
Als Fren zu jidder Stonn
Am Liéwen ê mam aner
Zu jidder Stonn verbonn.

Déi èng, déi gi Profèsser,
Déi aner Affekôt,
An Notâr, Ingenéier,
An Dokter an Zaldôt.

A giéren dènkt ê spéider,
Wi 't Liéwe sech och wènnt,
Oft un déi löschtteg Johren,
Wi ên nach war Stodènt.

Allebéid. (Am Schocken:) Prôst! Op vil Gleck spéider am Liéwen! (Se drenken allebéid aus a sèzen den Humpen op den Desch.)

Iwerdiém kömmt 't Léin a stèllt sech hanner de Comptoir.

Fèrd. (An èngems dat hen dem *Dores d'Hand* get:) Dajé, *Dores*, ech gin. Bis muor iwer véierzing *Dég*, da kommen-ech dech besichen, wi gesôt.

Dores. Gudd, *Fèrd*! Ech erwården dech bestemmt a mat vil *Fréd*.

Fèrd an Dores. (Zugleich:) Arwoar! Arwoar!

Fèrd. (Am *Fortgouhn*:) Komm gudd hêm, *Dores*! (Zum *Léin*:) Ädéi, Madame! (Of.)

Dores. Merci! du och, *Fèrd*!

Léin. Ädéi, Hêr!

7. Optrett.

Léin, Dores.

Dores. (An èngems dat he sech erem op seng *Plaz* sèzt:) Madame, get mer nach en Humpen, wann iéch gelift!

Léin. (An èngems dat et mat der *Fläsch* kömmt an ausschènkt:) Ganz giér, jongen Hêr. Bei diém wârme Wiéder as dach neischt iwer gudde fresche *Béier*. Gesonthêt, Hêr! (Et gèht erem hanner de *Comptoir*.)

Dores. Merci, Madame.

Léin. Der hut elo éinescht esou schéi gesong. Dât war eng aner *Gei*, as wi wann de *Quiéring* mat dem *Lid* vun der *Mumm Aneleis* ufänkt.

Dores. Et sengt ê, wi ê kann. A propos, Madame, hut der nit eng *Zeitong*, fir ze liésen?

Léin. Dach, Hêr. (An èngems dat et dem *Dores d'Zeitong* vum *Desch* rêchts brengt:) Hei as déi allerlèscht.

Dores. Merci, Madame. (He mecht *d'Zeitong* op a kuckt dran.)

Léin. (An èngems dat et e puor aner *Zeitongen* hanner de *Comptoir* huole gèht a virun den *Dores lét*:) An

hei sin nach e puor aner Numeroen, wann déi ié ch intrèsséire können.

Dores. Danken. Dât gesin ech elo gleich. (*An èngems dat hen d'Zeitongen hûrtég der Reih no iwerkuckt:*) Do hun ech Zeitverdreif genug.

Léin. (*An èngems dat et durch d'Fenster rêchts kuckt:*) Dohannen as d'Joffer Babeléi, dem Hêr seng Kâchen, déi mer den Hunn ôfgegotzelt huot.

Dores. Der musst her es nit duorfir wôllen. Mei Groußpapp getréischt sôt emmer, wann hem èppes nit an de Blei as gâng: «A Gottes Namen! Wié wêß, fir wat as et gudd as!» A mat diém Sproch as hen emmer gudd duorkomm. — Kômmt d'Kâchen hiér an 't Haus?

Léin. Ech wêß et nit. Se schwätzt mat dem Koschter senger Fra. Wa se um Babbelen as, da wêß ên nit, wéini as se ophält.

Dores. (*An èngems dat he mat der Zeitong an der Hand bis bei d'Fenster gêht:*) Loßt kucken!

Léin. (*Et weist mat dem Fanger:*) Dohannen, gesit der, déi mat der weißer Hauf, dât as se.

Dores. Et schengt mer eng propper Persoun ze sin. (*He gêht méih bis an d'Mett vun der Zén.*)

Léin. Propper as se wi en neie Su, ower e bess'chen topeg am Schwätzen. (*An èngems dat et durch d'Raute kuckt:*) Ech gesin, se kômmt dach hiér an 't Haus.) (*Et kuckt emmer durch d'Fenster, a kéihert sech em, wann et schwätzt.*)

Dores. (*An èngems dat he sech tescht den Desch lenks an de Comptoir sèzt:*) Da loß ech mech alt hiér sèzen, da get emol geliés. (*Zur Seit an an èngems dat hen ent Lach an d'Zeitong mecht:*) A wann d'Kâchen hiér an d'Stuff kômmt, da get se durch d'Zeitong obserwéiert. (*Wann 't Babeléi da as, hält hen d'Zeitong emmer virun 't Gesicht, fir dat he vun der Kâchen nit kann erkannt gin.*)

Léin. (*Kéihert sech em:*) Loßt ié ch d'Zeit nit lâng gin. Geschter war en Hêr hei, dié sôt, wi hen d'Zeitong

gefrôt huot: «Et as korjéið, et hölt en de Journal an d'Hand, wann ên och wêß, dat neischt dran as.

Dores. Domat hât he rêcht; wêl ouhni dât könnte vil Kabesbliéder nit bestouhn.

8. Optrett.

Babeléi. — *Dores.* *Léin* (*Hanner dem Comptoir*).

Babeléi. (*Am Erakommen:*) *Bejûr*, *Léin*! (*Et bleift rêchts beim Comptoir stouhn.*)

Léin. *Bejûr*, *Joffer Babeléi*! Wat get *Neis*? As den *Hêr* nach nit do mat dem *Newéi*?

Babeléi. Nach nit. D'Zeit get mer lîng, bis se kommen. Ower sôt, *Léin*, wat e schéinen *Hunn*! Dié war emol gudd gefiddert gin! E wahre *Stôt*, wann ên hen op dem *Plättel* geseit!

Léin. Ech mênge wuohl. Op enger *Ausstèllong* hätt he sicher den éischte *Preiß* vun allen *Eisleker Hunne* krît. A wann dir et nit gewiéscht wiért, dann hätt ech he fir keng *Wêlt* a kè *Preiß* ewèg gin.

Babeléi. Ech wêß et, *Léin*. Mer sin iéch och groußen *Dank* schölleg, den *Hêr* an ech; wêl der verstit, wann ên esou e feinen a léiwe *Besuch* krit, zemol ên, dié vun esou weit kömmt, da muss ên och seint *Bèscht* beim éischten *Iéßen* dun. Ech zerwéiren den *Hun* kâl.

Léin. Wi hêscht dem *Hêr* sein *Newéi* égentlech?

Babeléi. Hen hêscht *Jochem* wi den *Hêr*. Et as sengem *Brudder*, dié vir éppes zing *Johr* als *Bûrgemêschter* vu *Weiswampech* gestuorf as, sei *Jong*.

Léin. A sei klèngen *Nuom*?

Babeléi. Dién as *Aluis*.

Léin. A wi geseit hen aus? As et e schéine *Mâns* mensch?

Babeléi. Dât wêß ech nit. Ech hun hen nie gesin.

Léin. Dréit he schon d'*Klêder*?

Babeléi. Ech mênge es! Hen as jo gêschtlech an nach ewêl réimeschen *Dokter* derbei. Hen huot am *Collegium germanicum* zu *Roum* stodéiert.

Léin. Wi? — Dokter, sôt der? — Fir déi krank Lèd si jo d'wèltlech Doktren do. E Landgêschtlechen hëlft alt am Noutfall mat enger klènger Hausapdekt, wi den Hêr Jochem èng huot.

Babeléi. Den Hêr Aluis as och kèn esou en Dokter.

Léin. A wat fir ên as et dann?

Babeléi. Onsen Hêr sôt, dât wiér nemmen en Titel a géif sou vil hêsche wi Gescheiten enner de Gescheiten. A fir dass dién Titel lîng duorhâlt, kréie se hen nit op gewéihnekleche Pobeier, ma op ent Steck Iéselshaut oder Pèrgemènt geschrief. Dènkt iéch, Léin, wat eng grouß Eiher dié Besuch fir onst Hêrenhaus an d'ganz Pôr bedeit!

Léin. Abé, Joffer, onsen Hêr Jochem as nit Dokter; hen as ower gescheit genug, fir ons einfach Lèd vum Duo-ref an den Himmel ze kréien; a méih brengt sou en Dokter mat enger Iéselshaut dach och nit fiérdeg.

Babeléi. Dât as wouher; an ower as onsen Hêr nit emmer grad, wi he sollt sin. Ech kommen nit emmer mat hem zu Strêch. Nach 't lèscht hun ech mech bal doud iwer he geiérgert, wèl hen den ârme Lèd alles get. A wesst der, wat he mer du geäntwert huot? — «Jéjé, siéft rouheg, Kâchen! Dât as alles neischt. Mâcht dir nemmen, dat iéch de Brôd nit eng Kéiher aus dem Döppen gemaust get!» War dât erlâbt, fir mir sou èppes ze soen? Ech loße mer neischt mausen, duorfir sin ech nit domm genug.

Léin. Och, dât sin jo nemmen Efâllegkêten!

Babeléi. Dir mèncht dât. Géif et iéch dann nit verdréißen, wann der êrt Bèscht mâcht, an et geréidt iéch och alles, fir den Hêr zefriden ze stèllen, an dann hêscht et: «Dât as jo alles nit néideg, Kâchen! Mâcht alles einfach, êrem Gescheck no a spuort iéch déi vil Méih!»

Léin. Dât as jo schéi vum Hêr. Hen erkèntt êre gudde Well a wellt iéch all onnéideg Arbecht spuoren.

Babeléi. Abé, mir gêht dât nit; an ech si frouh, wann ech mech mat dem Hêr Dokter Newéi emol zerguddst auszeschwätze kréien. An èppes, dât mer guor nit gêht,

dât as, dat he méih op onse Kuller, den Hêr Kuller, wi hié sét, an op onse Kanari hält, as wi op mech. Diéne mecht he vil méih Komplimènte wi mir; a wa se èng bedreiwen, da lâcht hen.

Dores. (Hen hèmst eng Kéiher hanner dem Journal:)
Hem!

Babeléi. (An èngems dat et op den *Dores* weist, luos:)
Wién as dât?

Léin. Kê vun hei. Hen as friém. — A wéini sollen êr Hêre kommen?

Babeléi. An ènger Stonn, sou em sèchs Auer solle se do sin; ower wann onsen ennerwé bei dem Hêr am Dal akéihert, fir sein Newéi vîrzestèllen, da get um Enn de Schoulmêschter fir eng Partie Mensch geruff, an da bleiwe se pechen; wèl onsen Hêr as op d'Kârte wi versiéß, an esou kann et spéid gin, éiher se kommen. — Nu loß ech goen; an nach eng Kéiher vilmol merci fir den Hunn. (Of.)

Léin. (An èngems dat et mat dem *Babeléi* gêht:) Et as neischt, Joffer. (Of.)

9. Optrett.

Dores. (He lét de Journal op den Desch.)

Dores. Huot déi och misse kommen, fir mer de Mond no engem Hunnebrôd nach méih wässereg se mâchen! Deifènker nit nach! Wann ech mech do könnt aluode loßen! Oder wösst ech soss ent Mettel, fir gescheckerlech un den Hunn ze kommen! Ech géif mer he krogen, et könnt kaschte, wat et wellt. Den Hêr Jochem schengt mer eng gudd brâf Haut ze sin a géif um Enn, wann den Hunn durch d'Peif wiér, sech éischer iwer seng Käche löschtég mâchen, as wi iwer se jeizen. A wat sein Newéi, den Hêr Aluis, de réimeschen Dokter, derzou géif soen, dât wiér mer ganz egâl. Zapperfisek nit nach, dât wiér eng Spicht! (Hen hölt e Schotz.)

10. Optrett.

Léin. — Dores.

Dores. (Wann 't Léin erakömmt:) As d'Käche fort?

Léin. Wèl grad. Se as bis bei den Hingerpéitchen. Diém seng Fra besuorgt alt d'Botz an d'Wäsch am Hêrenhaus.

Dores. Wién as dât den Hêr Kuller, vun diém d'Käche geschwât huot?

Léin. Dât as dem Hêr sein Hond. Ent léift klèngt Déierche mat lange brongen Hôr a véier schluotweiße Patte grad wi Stiwelcher.

Dores. (Am Lâchen, zur Seit:) Den Hond hêscht sicher Hêrkulès! — *(Zum Léin:)* Et as allzeit en drolegen Nuom fir e klèngen Hond. — An allem Fall as sou en Hêr och alt, wi ech gesin, mat der Käche geplôt, wann déi sech mat Efällegkêten ophält. Wi kann ên esou topeg alles erausschwätzen!

Léin. Dât as och den ênzege Fêhler, dié se huot. Et as her ze wuohl; a babbele muss se, wann och der Deiwel en Af géif. Ower sôt nemmen neischt géint den Hêr, soss géif se iéch d'Ae raxdeg aus dem Kapp erauskrazen.

Dores. Et siéf dann! Wann ech ower Hêr Paschtouer wiér, ech giéf se anescht weckelen. *(Hen holt d'Zeitong erem an d'Hand, wann de Wibbelchen do as.)*

11. Optrett.

Wibbelchen. (Mat engem schwârzen Duchpak. He schwätzt zimlech hûrteg wi ên, dién emmer presséiert as.) — Léin. Dores.

Wibbelchen. (Am Erakommen:) Hûrteg eng Frûchtdröppchen, wann iéch gelift! *(He lét sei Pak op den Desch rêchts.)* Ech muss gângs erem gouhn. Ech si presséiert.

Léin. (An êngems dat et de Wibbelchen op dem Desch rêchts zerwéiert:) Heielei, den Hêr Wibbelchen! A wat get Neis, iéch ze gesin? — Gesonthêt, Hêr Wibbelchen!

Wibbelchen. (An èngems dat he wi ongedölleg hin an hiér gêht:) Merci, Fra Léin.. — Wat soll Neis gin? Ech wêß neischt? Meng Geschäften erlabe mer nit, mech mat Neiegekêten ôfzegin. A wann de ganze Grand-Duché géif gestuohl gin an ech dermat, da géif ech neischt anuocht huolen. Ech hun êmol ze vil am Kapp ze féihren.

Léin. Wann dât as, da gêht 't Geschäft. Do sollt der frouh sin.

Wibbelchen. Dât sin ech och; ower wann ech mat munge Stöfter aus engem Haus an dât anert rënnen, fir e Kostüm ze verkafen, da get et nach Lèd, déi mängen, ech hätt eng Mass Zeit iwreg, fir och hir Kommissiounen ze mâchen.

Léin. Wi mängt der dât, Hêr Wibbelchen? Der könnt jo engem Mensch e Gank spuoren, wann et iéch an èngems gêht.

Wibbelchen. Gewess! Dann dun ech et och giér; wèl e Geschäftsmann muss fir gudd ze mâchen, frentelech a gefälleg sin, wou he kann. Ower do kommen ech uowen zum Duoref eran a soll nun nach ennen un't Enn bis an Zêre lafen, fir der Kächen ze soen, den Hêr wiér am Dal beim Hêr Paschtouer agekéihert, a se braicht hen eréischt fir âcht Auer z'erwârden. An ech, ech hun nach völleg hei uowen am Duoref ze dun.

Dores. (Zur Seit:) Opgepasst! Do könnt um Enn nach èppes fir mech gin.

Wibbelchen. (Zum Dores:) Hut der mat mir geschwât, Hêr? — Gewess get et emmer Lèd, déi onverstänneg sin. Ech géif och alt neischt soen, wann den Hêr schon eng Zutang bei mer hätt mâche geloß.

Dores. Jo, mei léiwe Mann, dât as alt esou eng Sâch. Déi gëschtlech Hêren hun e besonnesche Schnèdder fir hir Sâchen.

Wibbelchen. Abé, da sollte s'och e besonnesche Kommissiounemâcher hun. (Hen drenkt seint Gliés'chen aus.)

Dores. Natîrelech! Dât as klôr wi hëlle Béier.

Léin. Wesst der wat, Hêr Wibbelchen? — Git êre Ge-

schäfte no, da mâchen ech d'Kommissioun fir iéch. Wiért der nemmen e puor Minutten éischer komm, du war d'Käche sèlwer hei.

Wibbelchen. (An èngems dat he sei Pak hölt a bezilt:) Wann iéch gelift; Fra Léin!

Léin. Merci.

Wibbelchen. (An èngems dat hen op sei Pak weist:) Braucht dir neischt?

Léin. Hot nit, eng aner Kéiher.

Wibbelchen. (Am Gouhn:) Da vergiéßt der d'Kommissioun bei dem Hêr Paschtouer nit?

Léin. Fiércht nit, Hêr Wibbelchen! Se get gemäht.

Wibbelchen. Dajé, a merci! (Zum Does:) Arwoar Hêr! (Of.)

't Léin gêht mat hem ôf.

Does. Arwoar!

12 Optrett.

Does. — (Gleich derno) *Léin.*

Does. Kreizbên a kènt Enn! De Wibbelche koum wi geruff. Wann ech elo den Hunn nit vum Babeléi erwischen, éiher den Hêr erem as, da well ech Houpéitchen hêschen. (He mecht sech prêt fir ze gouhn, schnallt de Rucksak op de Bockel a.s.v.)
Iwerdiém kömmt 't Léin.

Léin. (Am Erakommen:) Git der, Hêr?

Does. Et get Zeit. — Wann iéch gelift! (He bezilt.)

Léin. Merci Hêr.

Does. De Wibbelchen schengt mer e korjéißen Apostel ze sin.

Léin. De brâfste Mensch vun der Wêlt; ower wibbelech wi eng Iérbes an der Wâl.

Does. Wunnt de Paschtouer weit vun hei, dass de Wibbelchen esou vil Gedengs gemäht huot?

Léin. (An èngems dat et bei d'Fenster gêht:) Der gesit 't Haus vun hei.

Dores. Ah? (*He stëllt sech bei 't Léin.*)

Léin. (*An èngems dat et durch d'Fenster weist:*) Kuckt!
Dât lèscht Haus rëchts mat dem decke Lannebâm
virun der Dîr; dât as an Zêren.

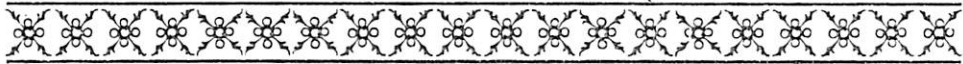
Dores. (*An èngems dat he méih an d'Mett vun der Zén,
gêht:*) Abé, Madame, mei Wé gêht do lânscht. Ech
mâchen dem Wibbelche seng Kommissioun fir iéch.
Mir gêht et an èngems.

Léin. Hêr, der sit ze vil frentelech. Ech sin ower frouh a
soen iéch merci; wèl wann ech gâng wiér, hätt 't Babe-
léi mech nach opgehâl. An allem Fall hätt ech 't Haus
missen zouspiéren; an dât as neischt fir ent Wirts-
haus.

Dores. Bleift dir rouheg dohêm a versuorgt êrt Geschäft.
D'Käche wérd iéch muor scho soen, dat ech meng
Sâch gudd gemäht hun.

Enn vum 1. Akt.

De Vîrhank gêht erôf.

II. Akt.

Stuff am Hêrenhaus. Eng Fenster as an der rêchter Seitewand, an eng aner lenks an der Hannerwand. Virun der Fenster an der Hannerwand stêht en Deschelche mat engem Blummestack. Virun der Fenster an der Seitewand stêht och en Deschelche mat enger Wâs voll Blumen. Rèchts un der Hannerwand stêht e Schreifdesch mat enger Retsch Bicher. Op dem Schreifdesch leien e Brewéier an eng Hêremitzchen. Iwer de Bicher stêht op engem Postamènt un der Mauer d'Statuèt vun der Muttergottes. Driwer hânt e Kreizetex. Hëlleg Biller hânke ronderem am Gemâch. An der Mett géint d'Hannerwand stêht eng Fotèl. Driwer hânt e Vullekuoref mat engem Kanari. An der Mett vun der Zén stêht e klenge längelzegen Desch mat zwéi Still un de béiden Enner. Den Agank as lenks. — Op der Seit, eng Auer.

1. Optrett.

Babeléi.

Babeléi. (An èngems dat et op d'Auer kuckt:) Nach e Véirel bis sèchs. Elo wérden ons Hêre bal kommen. Ech si vîrwetzeg, fir den Hêr Aluis ze gesin. Nach sou jonk a schon esou vil gesin ze hun, zemol Roum, wou de Pôpst as, wou den hëlge Péitrus gefâng war a gekreizegt as gin, wou sou vil Mârteler fir de Glâf hu misse lèdden, éiher se gestuoref sin. Jé! Ech kann nit alles ausspriéchen. Onser Hèrrgott muss hen a senger besonnescher Gnôd hun. Ganz gewess as et e frommen, hëlge Mann. Soll ech wîrdeg genug sin, fir hem opzewârden a fir sei Ségen ze kréien? Wat wérden d'Lèd an der Kirech d'Aen opreißen, wann hen um Altôr oder op dem Priédegstull stêht, a wa gesôt get:

Et as onsem Hêr sein Newéi, den allerhochwîrdegsten Hêr Aluis Jochem, réimeschen Dokter, dié vu Roum sêlwer an 't Duoref op Besuch as komm! Wat eng grouß Eiher fir d'ganz Pôr. Et get mech guor nit wonner, dat onsen Hêr sou houffreg op hen as. Wann dem Léin sein Hunn hem alt nemme gudd schmâcht! Ech mêngen, da kommen ech alt en Träpplek méih héig an den Himmel an 't Léin och. — (*Et lauschtert e Moment a sét dann:*) Et as emmescht an 't Haus era komm! Wié soll dât sin? (*Et klappt ên un der Dîr. — 't Babeléi rift:*) Herein!

2. Optrett.

Dores. — Babeléi.

Dores. (Mam Rucksak op dem Bockel a mat der Kâp op dem Kapp. Am Erakommen, frentelech:) Bejûr, Kâchen! Oder soll ech soe Joffer Babeléi?

Babeléi. Bejûr, Hêr!! (*Schimmeg:*) Der könnt soen, wi der wöllt; ênt as 't anert wiért. — Ower, sôt, der kommt an 't Haus, ouhni ze schëllen, vleicht fir mam Hêr ze schwätzen. Hen as nit dohêm.

Dores. (He schmunzelt:) Ech wêß et; ech sin et ower.

Babeléi. (Verwonnert:) Sou? — Wi mêngt der dât?

Dores. Bekuckt mech emol gudd! — Kënnst der mech nit? Huot den Hêr iéch kêmol èppes vu mer gesôt?

Babeléi. Ech wösst nit; an ech wêß och nit, wién der sit.

Dores. (Am Lâchen:) Déi do as gudd! Da rôdt emol!

Babeléi. Do as sech neischt ze roden. Sôt mer léiwer, mat wiém ech d'Eiher hun ze schwätzen; dann as d'Sâchden Ableck gehâl. Den Hêr as an e puor Minutten erem; da kann ech hem soen, wién do as.

Dores. Der îrt iéch, Joffer. Den Hêr kömmt eréischt um âcht Auer.

Babeléi. A wi könnt dir dât wessen? As èppes geschit?

Dores. Abé, ech muss iéch soen, wién ech sin; da gesit der gleich, dat et as, wi ech soen.

Babeléi. (*Zur Seit:*) E frentlechen an e spaßegen Hêr!
 (*Zum Dores:*) A wié sit der dann, wann iéch gelift?
 Ech si vîrwetzig.

Dores. Abé, Joffer, ech sin dem Hêr Paschtouer sein Ne-
 wéi, den Hêr Aluis Jochem vu Roum.

Babeléi. (*Fiéhrt zesuomen. Verwonnert:*) Ous Maria! Et
 as nit migelech. Et kann nit sin.

Dores. An dach as et esou.

Babeléi. Ma den Hêr Aluis as e gêschtlechen Hêr a réi-
 meschen Dokter nach derbei.

Dores. Dât s i n ech och.

Babeléi. An zugleich e frommen an en hêige Mann.

Dores. Sou vermèsse sin ech nit, fir dât vu mer ze dèn-
 ken. Ech sin en êfâllegen Dinger Gottes. (*He kuckt op
 de Vullekuoref:*) A propos, Joffer! De Mononk sôt,
 der sollt nemmen nit vergiéßen, no dem Kanari ze
 kucken. Et wiér migelech, dat hen hem, wi e fort as
 gâng, kènt frescht Waßer gin hätt.

Babeléi. Dât gleicht hem! Et wiér mech wonner gin, wann
 hen nit un he geduoht hätt. — Ma sôt, wann dir den
 Hêr Aluis sit, fîr wat hut der êr gêschtlech Klêder nit
 un?

Dores. Ja, meng allerbèscht Joffer. dât well ech iéch gângs
 soen.

Babeléi. (*Zur Seit:*) Wi frentlech! Sou huot onsen Hêr
 mech nach kèmol ugeriédt. (*Zum Dores:*) Maja, Hêr,
 ech si wirklech neigéireg.

Dores. Dât as wént der lînger Rés vu Roum bis hiér. Et
 kömmt ên durch allerlé Länner; ennerwé krit ê mat
 allerlé Lèd ze dun. Déi èng si frentlech an héiferlech,
 déi aner, grob a frèch wi Saubouhnestréih, zemol géint
 d'Gêschtlechket; aner hu wuohl meischt géint e Gêscht-
 lechen; ower se fanne sech genéiert an hire Riéden an
 an hirém Bedroen, wa s'eng Zutang an hirer Gesèll-
 schaft gesin. Fir dât alles ze vermeiden, rése mer
 léiwer a bîrgesch Klêder. Zum aner as de Gêschtle-
 chen sèlwer vil méih frei a senge Bewégongen a kann
 och bèsser senge Mettelen no résen.

Babeléi. O du mei Gott a mein Hêr! Wi hätt ech dât alles könne wessen?

Dores. Dât war iéch net gudd migelech. Hei am Land brauchen d'Hêren dât och nit. 't Ländchen as ze klèng. An e puor Stonnen huot ên et no alle Seiten hin durchrést. — Ower et as gudd, dass der vun de Klêder geschwât hut. Er Fro beweist mer, dass der nit elèng eng gescheit, ma och eng verstänneg Persoun sit.

Babeléi. (Frouh:) Ah? — Firwat, Hêr Aluis? — *(Zur Seit:)* Dât huot onsen Hêr och nach kèmol vu mer gesôt.

Dores. Abé, lauschtert! Wa mer a bîrgesch Klêder résen, dann duorfe mer se nemmen do undun, wou mer unbekannt sin. Dât war mat eng Hâptûrsâch, fir dat ech vîraus komm sin ouhni de Mononk. Kè Mensch hei eremmer kènnt mech; ower wa se mech a bîrgesch Klêder mat dem Mononk gesin hätten a geséige mech muor an der Zutang, da géif et e ganze Spektakel am Duoref gin. As et wouher oder nit? *(Hen hânt de Rucksak un de Nôl, ouhni dem Babeléi de Reck ze kéihren.)*

Babeléi. Dach Hêr Aluis. Zemol Hingerpéitche Gréit, dât alt hiér an 't Haus ârbechte kömmt, as vîrwetzig wi eng Sêchomes an huot eng Gabber wi eng Peffermillen. Déi géif am éischten ufänken ze rabbelen.

Dores. A fir dass d'Lèd guor neischt sollten an uocht huolen, hun ech souguor de Kulles bei dem Mononk geloß.

Babeléi. Dât war gudd gemäht. *(Zur Seit:)* Dié sét einfach Kulles an as kên Hondsgèck wi den Hêr.

Dores. Duorfir loßt mech vîrläufig, éiher meint Gepäck do as, eng Zutang oder nemmen e lichten Hausmantel vum Mononk undun; dann as déi Sâch an der Reih.

Babeléi. Dir wesst iéch gleich ze hêlfen, Hêr Aluis. Wiér onsen Hêr och alt esou behènn wi dir! Nu wârdt e bess'chen, wann iéch gelift! Dobaußen hânt sei Mantel. Ech gin iéch dié sichen. *(ôf.)*

3. Optrett.

Dores.

Dores. (He reift sech d'Hänn vu Fréd.) Kerbitzki, dât as fei gâng bis dohin! Ower et muss nach bësser gouhn, fir dat ech mein Zwèck errêchen. (He kuckt op de Schreifdesch.) Do leit jo dem Hêr seng Mitzchen. Loß ech déi alt gleich opdun, fir dass d'Kächen nit geseit, dat ech nit geschuor sin. (Hen dêt se op an hänkt d'Kâp bei de Rucksak.) Zapperdjeft, déi muss mer fei gouhn! (He kuckt ronderem:) Et as schuod, dass kè Spiegel do as!

4. Optrett.

Babeléi. (Mat engem Mantel um Arem.) — *Dores.*

Babeléi. (Am Erakommen, an engems dat et dem *Dores* de Mantel rêcht:) Heit, Hêr Aluis, hei as de Mantel!

Dores. (Hen hölt de Mantel:) Merci.

Babeléi. Ech gesin, der hut d'Käppche schon op. Ech hât dobaußen derno gesicht.

Dores. Se loug do op dem Schreifdesch.

Et schëllt un der Hausdîr.

Babeléi. A wié soll dât sin? — (Zum *Dores*:) Dout hûrteg de Mantel un! Et könnt ê vun Hingerpéitches sin.

5. Optrett.

Dores. — Gleich derno 't *Babeléi.*

Dores. (Hen dêt de Mantel un:) Loß mer emol kucken! — Deifenker! He gêht mer wi gemôlt. Wa meng Giédel mech ewèl geséig, da géif se mängen. ech hätt fromm Naupe krît, a se géif um Enn vu Fréd nach kreischen.

Babeléi. (Am Erakommen:) Oh, wat e stozen Hêr sit der, Hêr Aluis! Wât wêrd dât eréischt gin, wann der emol êr êgen Zutang unhut!

Dores. Joffer, Joffer! Nom Houffert duorfe mir aner nit kucken. Wént dem Houffert as e ganzen Trapp Engel

am Ufank vun dem Hèrrgott aus dem Himmel gedämpft gin. — A propos! Wién hât geschèllt?

Babeléi. Et war de Koschter. Hen huot gefrôt, ob den Hêr nach nit erem wiér. — Maja. Der hut mer nach nit gesôt, fir wat den Hêr sou spéid nokömmt.

Dores. Seng Passioun fir 't Kârtespil as et an der Schold.

Babeléi. Ech hu mer et gleich geduoht.

Dores. Nodiém he mech bei dem Hêr am Dal vîrgestallt hât, sôt hen: «Aluis, elo gêhs du alt vîraus wént denge wêltleche Klêder. Mir aner loßen de Schoulmêschter ruffen a mâchen eng Partie Mensch.

Babeléi. (Iérgerlech:) Ent schéint Kléibliédchen, déi drei! Dié verfluchte Schoulmêschter kann all Spiller. Wa se dién nit hätten, da mißte s'um Enn vum sêlwer mat de Kârtten apaken. Et as wîrklech fir béis ze gin. — A wi mâche mer elo mat dem Iéßen? Der sit gewess hongereg, Hêr Aluis?

Dores. (Zur Seit:) Elo gêht der Kaz de Schwanz aus!
(Zum Babeléi:) Abé, de Mononk sôt: «Aluis, d'Kächen huot e prächtigen Hunn vum Léin krît. — Wién as dât 't Léin?

Babeléi. Eng Witfra hei uowen am Duorf, déi bèscht Séil vun der Wêlt. Se as elèng an huot eng propper Wîrtschaft, déi gudd gêht.

Dores. «A wanns de hongereg bas», sôt de Mononk, «dann esst d'alt ent Steck ouhni mech; wêl wanns d'op mech mißt wârden, da krit ech d'Kächen nach op de Pèlz; déi wârdt nit giér, zemol wou se d'ganz Zeit alles gemâht huot, fir dech gudd z'empfänken.

Babeléi. Dât as rîchteg.

Dores. Et mecht mer Fréd, fir dât vun iéch sêlwer ze héiren. De Mononk huot mer iwregens gesôt, am Kächen, am Suoden an am Broden wiér kên iwer iéch.

Babeléi. Hen huot mer dât sêlwer schon oft gesôt. Der gesit ower, wat hen drop get. Hen hält méih op eng lauseg Partie Mensch wi op de bèschten Hunn, soss kéim hen op 't manst fir siewen an nit eréischt fir âcht Auer hêm.

Dores. Ech fir meng Dél soe rîcht eraus, mir as ent klinzegt Steck vun engem gebrodenen Hunn dausendmol léiwer wi dât allerschéinst Kârtespil.

Babeléi. As dât migelech, Hêr Aluis? An ech topegt Steck stin hei ze tuddelen, aplaz iéch gângs ze zerwéiren! Abé, wârdt, et geschit den Ableck; a wann den Hêr kömmt, da kann he mâche wi he wellt. — Soll ech hiér oder an de Sälchen dècken?

Dores. Wént menger braucht der keng Emstänn ze mâchen; ech si jo nit friém.

Babeléi. Dann dècken ech hiér. Den Hêr esst och emmer an desem Gemâch an hält sech am mèschten hei op.

Dores. Et as ganz hêmlech hei.

Babeléi. Dajé! Ech si gleich fiérdeg. (*ôf.*)

6. Optrett.

Dores. Hin an 't wider 't Babeléi.

Dores. (*He gêht op an ôf. Fir sech:*) Elo kömmt de Kadètt. Wann he bei mir och un eng onrècht Adrèss geréidt, dèste gréiBer as d'Eiher, déi ech hem undun. E löschtege Stodènt huot fir soñ èppes vil méih Gefil a Verstêhsmech wi de gescheitste réimeschen Dokter. Ech wèttten ower, wann den Hêr Paschtouer a sein Newéi wössten, wat fir ent Spilchen hei am Gâng as, da kéime se herbei geschoss wi ent Donnerwiéder. (*He stèllt sech virun de Vullekuorf.*) Loß ech mâchen, wi wann ech nom Kanari géif kucken!

Babeléi. (*Am Erakommen, mat Deschduch, Zerwéit, Mèsser, Furschèt, engem donkelfuorwegen Drenkglâs, engem flâchen Tèller an dem Ruocht Broud:*) Kuckt der no dem Kanari? (*Et dèckt den Desch.*)

Dores. Maja; 't as wént dem Waßer.

Babeléi. Et as wouher! D'Kommissioun war mer ganz durch de Kapp gâng. Wârdt dir, ech brengen elo gângs eng Tâs voll. (*ôf.*)

Dores. (*Zu de Lèd:*) Wann de Fèrd mech hei géif han-téire gesin a Paschtoueschklêder a mat der Mitzéi

op der Klatz, he mißt sech jo futti lâchen; a wann he mech um Hunn geséig, da géif he soen, ech hätt et mat der Deiwel. Et as daureschuod, dat he mer nit kann nokucken; ower verziéhlt krit hen alles. Do get nach gelâcht!

Babeléi. (Am Erakommen, mat enger Fläsch Wein an enger Tâs Waßer:) Hei as 't Waßer, Hêr Aluis! (Et get hem d'Tâs a stëllt d'Fläsch op den Desch.)

Dores. Merci, Joffer. (An èngems dat hen d'Waßerfläsch vum Vullekuoref hölt:) Da loß mer kucken!

Babeléi. An diér Zeit brengen ech den Hunn. (ôf.)

Dores. Hen huot méih Waßer, wi he brauch. (Hen hânt d'Fläsch erem un de Kuorf.) Nujé, et war och nemmen, fir der Käche Sand an d'Aen ze strêen. — Ower ech mènge, se huot sou e klénge Pickert op den Hêr. Wa se beim Iéßen hei bleift, muss ech her emol op den Zant fillen.

Babeléi. (Mat dem Hunn op dem Plättel. Am Erakommen:) Gesit der, Hêr Aluis, d'Sâch war geschwe geschit! (Et sëtzt de Plättel op den Desch.)

Dores. (He fiéht mat der Hand iwer de Kenn:) Zapperfisek nit nach! Wat eng Pracht! 't Waßer läft èngem am Mond zesuomen.

Babeléi. (Et stëllt d'Fotèl un 't rêcht Enn vum Desch a weist drop:) Da kommt, Hêr Aluis! Sëtzt iéch hiér! — Jo, et as wîrklech ent schéint Steck. (Et sëtzt de Stull duor, wou d'Fotèl war.)

Dores. (He sëtzt sech:) Merci, Joffer. — Wi as et migelech, dass de Mononk sou èppes nit méih èstiméiert! (Hen dêt d'Zerwéit un.)

Babeléi. (Schènkt dem Dores an:) Dât as et jo grad, wat mer am mèschten nit un hem gefällt, wann hen och soss de bèschte Mensch vum der Wèlt as. — Nujé, Hêr Aluis, greift zou! Loßt iéch nit fléiwen! Mâcht wi dohêm, a loßt iéch et gudd schmâchen!

Dores. Merci, Joffer Babeléi. Ech wêrd scho meint Bèscht dun.

Babeléi. (Verdrösslech:) Mei Gott, wi sin ech sou vergiéßerlech! Ech hun de Salzduobel nit mabruocht. (*Hürteg ôf.*)

Dores. (Fir sech:) Dores, Dores, de grouße Momènt as do. Gleich ugefâng a keng Zeit verluor! (*He mecht, wi wann he géif an d'Hänn speizen, schnèdt ent Steck Broud vum Ruocht a gëht dann un den Hunn. Iwerdiém sét hen:*) A soll et dem gudden Hêr Jochem a sengem Newéi an desém Amènt nit an den Ouhren dauschen? An allem Fall, ech sin elo hei an hirer Plaz a géif mat kengem Kinek tauschen.

Babeléi. (Am Erakommen:) Wann iéch gelift! (*Et sèzt de Salzduobel op den Desch.*) Wann der erlâbt, Hêr Aluis, (*Et weist op de Stull um lenken Enn vum Desch.*) da sèzen ech mech hiér an halen iéch Gesèllschaft.

Dores. (Iwer dem lében:) Mat aller Pleséier, Joffer! Der géift mer nach vil méih Fréd mâchen, wann der géift matiéßen.

Babeléi. (Et sèzt sech:) Danken, Hêr Aluis. Derno huolen ech eng Tâs Kafféi mat Botter oder Gebêß. Dât as mir genug. — Ma der drenkt nit, Hêr! Huolt emol e Schotz!

Dores. (Hen hölt 't Glâs:) Op êr Gesonthêt Joffer! (*Hen drenkt aus.*)

Babeléi. Danken, Hêr. (*Et schènkt 't Glâs erem voll an dêt dât all Kéiher, wann 't Glâs èggel as.*)

Dores. Meng Komplimènte fir êr Kächerei, Joffer. A mengem Liéwen hun ech nach kèn Hunn giéß, dién esou fei preparéiert war.

Babeléi. A mir mecht et eng apârtéi Fréd, wann et iéch gudd schmâcht.

Dores. Et as wonnerlech, dass de Mononk nit méih op e ränge Maifelchen hält. Ech mènge, hen huot och alt seng Naupen, wi ech schon obserwéiert hun.

Babeléi. Manchmol kömmt et mer vîr, as wi wann he méih op sein Hond a sei Kanari géif halen as wi op mech.

Dores. Dât ka bal nit sin!

Babeléi. Onse Kuller as wuohl en ârtlechen a getreien Hôndchen; ower dass den Hêr zu engem êfâllegen Hond Hêr Kuller sêt, dât as e bess'chen ze vil.

Dores. Gewess! Dât as stârken Tubak.

Babeléi. An zu mir sêt hen einfach Kâchen; kaum êmol am Johr sêt he Joffer.

Dores. (*Zur Seit:*) Dât dommt Dôppen as um Enn nach jalous iwer de klèngen Hêrkulès! (*Zum Babeléi:*) Wârdt dir, Joffer! Ech wêrd dem Mononk schon aner Manéire beibringen. (*Hen drenkt aus:*) Kerbitzki nit nach, de Weinchen hei huot sech gebotzt! Dât as ent anert Gedrenks wi onsen italiéinesche Wein zu Roum. Dién huot wuohl vil Feier; ower hen as mir ze séiß.

Babeléi. (*An êngems dat et ausschênkt:*) Da wiér dié gudd fir mech; wêl wann ech Wein drenken, da muss Zocker dra sin: A wesst der, Hêr, fir erem op ons Riéd ze kommen, wann de Kuller eng Frâchéi wiér, da géif den Hêr um Enn nach Joffer Kuller zu hem soen. A wiér dât nit den allergrêißen Affront fir mech?

Dores. Do as et menger sêchs gerôd, dass de Kuller e Rîdchen as.

Babeléi. An esou gèckeg wi den Hêr mat dem Kuller as, sou gèckeg as hen och mat dem Bibi.

Dores. Wién as dât de Bibi?

Babeléi. Dât as onse Kanari, dién do hânkt. (*Et weist drop.*)

Dores. Huot dién och èppes op dem Gewessen?

Babeléi. Hién oder den Hêr, et as êndun. Geiérgert hun ech mech scho genug iwer se allen zwéin. Gemèngerhand léiÛt den Hêr, wann hen elèng hei am Gemâch as, de Bibi frei dran erem fléien.

Dores. As de Vilchen esou zahm?

Babeléi. Ganz zahm as hen. — Ower da beschmotzt he bal dât hei, bal dât do; an duorem kômmert onsen Hêr sech keng Fatz.

Dores. Ech géif de Vilche gleich erem aspiéren.

Babeléi. Wann den Drèck emol bis do as, dann as et ze spéid. Dènkt iéch, 't lèscht souß den Hêr um Mettegiéßen. Ech hât hem grad d'Zopp erausgeschèfft. Du koum de Bibi geflou, sèzt sech op dem Hêr sein Tèller a léißt, verèxkuséiert, eng Fläppche falen. Mèngt der, den Hêr hätt sech geiérgert? — Keng Bouhn! — «Ah, Bibichen.» sôt hen, «déi Denger muss de nit ufänken!» — Hen hölt rouheg sei Lèffel a schèfft de Klömpchen aus der Zopp. — «Kerdjeft!» sôt ech, wèl ech war êmol ze vil hafteg gin, «wann ech dât gewiéscht wiér, da wiér der Deiwel las!»

Dores. Dât gesin ech vun hei.

Babeléi. Abé, den Hêr sôt: «Kächen! Schwätzt dach méih verstänneg!» — Den aneren Dâg koum den Hêr aus dem Dal, an du huot hen diém sicher d'Sâch verziéhlt; wèl se hu mech duorno allen zwéi bekuckt a gelâcht wéi d'Schèlmen. Ech hätt können aus der Haut fuohren, wi ech gesin hun, dat se och nach de Gèck géife mat mer mâchen, wou ech et jo gudd gemèngt hât. — Drenkt aus, wann iéch gelift, Hêr. (*Et hölt d'Fläsch an d'Hand.*)

Dores. Mat Pleséier. (*Hen drenkt aus. 't Babeléi schènkt erem an.*) Abé, wessst der, Joffer Babeléi, dât Denge muss gedou kréien. Ech schwätze mat dem Mononk.

Babeléi. Sôt hem ower beileiwen nit, wat ech iéch verziéhlt hun.

Dores. Siéft rouheg a loßt mech gewiérden. Wann et neischt dingt, da git der mat mir no Roum. Do as Wein, dién as vu sech sou séiß wi Mit; an dié braucht der kèn Zocker ze dun. Der krit mat héigen Hêren, mat Beschéf, Prelaten, Kardinélen a groußen Dammen ze dun; an all si se sou héiferlech, och géint déi klèngst Lèd, dat et nit ze soen as. Jé nodiém se iéch èren Alter gin, soe se: Signora Babelètta oder Signorina Babelèttina. As dat nit schéin?

Babeléi. Mei Gott, dât klengt jo wi Musek sou schéin! — Ower ech géif den Hêr trotzdiém nit giér verloßen, wèl he soss esou gudd as; a wann dir sein Newéi nit wiért, dann diérft der mer emol guor nit dervu schwätzen, fir mat no Roum ze gouhn.

Dores. Dât as do ent ganz anert Liéwe wi hei am Land an zemol hei uowen am Eislek. Alles löschtég a frouh. (*Hen drenkt aus a rêcht seint Glâs duor:*) Wann iéch gelift, Joffer! — 't *Babeléi schènkt hem an.* — Merci, Joffer. Souguor vil Hêren, aplaz virum Iéßen de Benedicite stell ze biéden, wi ech elo éinescht gemäht hun, sangen ent frommt Lid. (*Hen drenkt aus a lét d'Zerwéit op d'Seit.*) Abé, Joffer Babeléi, et huot mer geschmâcht wi nach nie. Ech mâchen iéch nach emol meng Komplimènten.

Et schèllt un der Hausdîr. 't Babeléi stêht op.

Babeléi. Danken, Hêr Aluis. (*Am Fortgouhen:*) Der verèkuséiert! Et huot geschèllt. (*ôf.*)

7. Optrett.

Dores.

Dores. Ech duorf dem Babeléi nit ze vil vu Roum schwätzen, soss géif et den Hêr Paschtouer um Enn dach nach am Plang loßen, fir derdurch ze gouhn. Op sou eng Hêrekäche kann ê sech och alt nit méih verloßen as wi op en aneren Dinger. (*He stêht op a sengt:*)

Ech hun allzeit gesôt:
Vun alle gudde Sâchen,
Kann neischt mer bêsser schmâchen,
Wi sou en Hunnebrôd.

Ech hu mer gângs geduoht,
Dat ech mat Kniff a Léien
Den Hunn och gleich géif kréien,
Dién ech hun ageluogt.

De gudde fèttén Hunn,
Fir aner preparéiert,
As fei bei mir logéiert;
Dem Hunn, diém as 't êndan.

Nun as he fort, den Hunn:
Ech duorf nit länger sommen;
A wann ons Hêre kommen,
Da sin ech och dervun.

8. Optrett.

Babeléi. — Dores.

Babeléi. (Am Erakommen:) O Hêr Aluis, wat hut dir eng schéi Stemm! Ech hun iéch gehéiert bis duorbaußen. Wann der de Sonndeg de Gloria ustemmt, dann halen d'Meschlercher bei der Kirech op mat Peifen a lauschteren iéch no. Ech konnt ower nit alles verstouhn.

Dores. Et war mein Deo gratias. Aplaz hen ze biéden, hun ech he gesong, an nach ewèl op Italiéinesch, wèl et mer sou gudd geschmâcht huot.

Babeléi. Der hut ower och den Hunn ernimt, an op letzebûrger Deitsch.

Dores. Natirelech, wèl et en Eisleker Hunn war! Un iéch hun ech och geduoct an hu gebiédt: Domine, salvam fac virginem nostram Babelèttam! Dât hêscht op Deitsch souvil wi: O Hêr, erhâl ons d'Joffer Babeléi emmer fresch a gesont! Ech hun et ower luos gebiédt; wèl et wiér vleicht nit gerôd gewiéscht, wann ê mech êren Nuom hätt héire sängen.

Babeléi. Danke vilmol, Hêr Aluis. Dir réimesch Dokteren hut ower vil méih Liéwensârt un iéch wi ons gewéihneklech Duorfhêren, et kann ê soen, wat ê wellt.

Dores. Wié war un der Dîr? (*He sètz sech an d'Fotèl.*)

Babeléi. Mei Gott, elo hätt ech dât bal vergiéß! Dem Hingerpéitches Gréit seint Kathrinéi as dobaußen a géif giér mat dem Hêr Aluis schwätzen. Et huot eng Kommissioun.

Dores. Da loßt 't Kand erakommen!

Babeléi. (Rîft an der Dîr:) Kathrinéi, komm eran!

9. Optrett.

Kathrinéi. (Mat engem ronne pobeire Päckelchen.) —

Dores. Babeléi.

Dores. (Wann 't Kathrinéi an der Dîr as:) Da komm, meint Kand! Komm, gef mer d'Hand!

Kathrinéi. (Schei:) Ma — Hêr!

*Babeléi. (Zum Kathrinéi:) Géih schéin! Fiercht nit!
't Kathrinéi get dem Dores d'Hand.*

Dores. Wiém seint Klèngt bas de?

*Kathrinéi. Ech hèsche Kathrinéi Hingermann. Mei Papp
as den Hingerpéitchen, a meng Mamm as 't Hinger-
gréit.*

Dores. A wi âl bas de?

Kathrinéi. Ech hun dreizing Johr.

Babeléi. Et as dât sèchst vun enger Dosen.

*Dores. (Zur Seit:) Kerdjeft, dât as eng ganz Garnisong!
(Zum Kathrinéi:) So, Kathrinéi, kanns d'och deng Ge-
biétercher? Kanns de de Glaub-Gott-Vatter, d'zing
Gebotte Gottes an dei Katchessem?*

Kathrinéi. Jo, Hêr.

*Babeléi. Oh, 't Kathrinéi kann dât alles op de Fanger. Et
war emmer dât éischt an der Kommeounsreih.*

Dores. A wat fir eng Kommissioun huos de fir mech?

*Kathrinéi. (An èngems dat et dem Dores de Päckelche
get:) Meng Mamm léibt iéch de Bejûr soen a scheckt
iéch dât hei. Se wosst, dass der komm wiért, wèl se
hât iéch durch d'Fenster gesin, wi der dem Kanari
Waßer hut gin.*

*Babeléi. (Zur Seit:) Nu kuck, do war dât lußegt Steck vun
engem Gréit schon duoremmer no dem Hêr Aluis
schnöffele gâng! (Zum Kathrinéi:) A wat as an dem
Päckelchen hei?*

*Kathrinéi. Eng Zoßis aus onser Hâscht fir den Hêr; an
den Hêr, sôt meng Mamm, soll muor an der Mess sou
gudd sin, fir en Amènt un ons ze dènten.*

*Babeléi. (Et hält d'Fläsch géint d'Lûcht:) Se as èggel.
Ech gin eng aner sichen. (ôf.)*

10. Optrett.

Kathrinéi. Dores.

*Dores. (An èngems dat he wi mat Méih opstêht an ent
Bild aus dem Brewéier op dem Schreifdesch holt.
Hen tûrkelt eng Kéiher e Léitche beim Gouhn:) De*

sés denger Mamm vilmol merci, an ech géif mâchen, wi se gesôt huot. An dât hei as fir dech, wêls de sou brâf bas. (*He get hem 't Bild a sëtzt sech erem.*)

Kathrinéi. Merci, Hêr.

Dores. So mer emol, Kathrinéi, wat mâcht der alt owes nom Iéßen, fir iéch alleguorten z'ameséiren?

Kathrinéi. Wa mer de grouße Plättel mat de Gerudder-ten e puormol gefét hun, dann hale mer op. Mei Papp stoppt seng Peif, fir ze femmen; a mir aner kucken no.

Dores. An dann?

Kathrinéi. An da gêht mei Papp an der Stuff op an ôf an zit Sträpp.

Dores. An dann?

Kathrinéi. An da rëpst hen alt emol eng Kéiher; an da lâche mir.

Dores. An dann?

Kathrinéi. E bess'chen duorno rëpst hen erem; an da lâche mir och erem.

Dores. An dann?

Kathrinéi. He rëpst esou lãng, wi he kann; a wann hen nit méih rëpse kann, da gi mer schlofen.

Dores. Ma dann ameséiert dir iéch fein a belleg.

Kathrinéi. Jo, Hêr.

Dores. (*Zur Seit:*) Wat glecklech Lèd an hirer Einfach-hêt! (*Zum Kathrinéi:*) Ewèl kanns de gouhn, Kathri-déi. Mâch denger Mamm och mei Bejûr.

Kathrinéi. Jo, Hêr. (*Et mecht e Knex virum Dores; dann ôf.*)

Dores. Donnerwiéder, könnt ech och rëpsen; et géif mer méih licht gin em de Mo!

11. Optrett.

Babeléi. (*Mat enger Fläsch Wein, engem Gliés'chen an engem Flacon Schléiwen.*) — *Dores.*

Babeléi. (*Am Erakommen:*) Hei brengen ech vum aller-bèschten. Dién hëlft digéréiren a mecht e fèrmen a gesonte Schlôf. (*Et sëtzt alles op den Desch.*)

Dores. (He weist op de Flacon:) A wat as dât?

Babeléi. Dât as pure Schléiwen, dât Bèscht, wat ê sech dênke kann, fir de Mo.

Dores. Loßt mech fir 't éischt emol de Schléiwe schmâchen!

Babeléi. Mat Pleséier. (Et füllt 't Gliéschen.) Gesonthêt, Hêr! An duorno schmâcht der de Weinchen. (Et schènkt 't Weiglâs voll.)

Dores. Merci, Joffer. (He läppst eng Kéiher um Gliéschen an drenkt et dann an engem Zock aus.) Zapristil! — Dât as èppes Gudds, ower stârk. Domat wiér ê gleich bejipst.

Babeléi. Da versicht elo de Wein!

Dores. (Hen drenkt. — Mat Genoss:) Ei! — Ei! Dât gêht erôf wi gesént Licht.

Babeléi. Nit? — Wat hun ech iéch gesôt? (Et schènkt 't Glâs erem voll.) A nu mâcht, dass de Wein iéch nit am Glâs verlèscht, wèl, der verèxkuséiert mech, ech muss iéch eng Minutt elèng loßen.

Dores. Et as gudd, Joffer. Git dir rouheg! Ech komme schon zu Strêch.

Babeléi. Dajé! — Ech sin den Ableck erem. (ôf.)

12. Optrett.

Dores.

Dores. (Hen drenkt. Seng Zong get schwéier.) Dât as emoî — èppes Gudds. Ech — ech — ech géif diérs drenken, bis — bis meng Groußmamm séileg erem géif kommen. — Durch sou en Dronk — muss de Mensch -- juhni Féhl — gudd — gudd a — brâf gin. — Ous! — D'Ae gi mer — (He lét d'Hänn op de Bauch, de Kapp géint de Reck vun der Fotèl a schléift. Am Schlôf otemt hen eng Kéiher déif. — E Momènt drop ronkt hen emol. — Dann as alles stell. — Eng Minutt drop kömmt 't Babeléi.)

13. Optrett.

Babeléi. — Dores.

Babeléi. (Am Erakommen:) Ous Maria!! Den Hêr schléift. (Et gêht bis bei den Dores a frét méih luos:) Hêr, schlôft der? — (E Momènt drop zu de Léd:) Währeg, he schléift! Et as och kè Wonner no enger sou grouber Rés.

Dores. (Am Schlôf:) Meng léif Joffer Babeléi — —.

Babeléi. Wat gelift, Hêr? — (E Momènt drop:) Hen drämt vu mer. Onsen Hêr as den Onverstand sèlwer. Wi kann hen esou lîng bleiwen! Wann hen op 't manst um siewen Auer do gewièscht wiér, da könnt den ârme Jong ewèl rouheg am Bètt schlofen an d'ganz Nuocht vu mer drâmen. — Wârdt dir, Hêr Jochem, ech wêrd iéch de Kiéler scho geriécht mâchen!

Dores. (Am Schlôf:) O du mei léiwen Engel! Den Hunn — ech soen der — Ha!

Babeléi. (Verwonnert:) Jeses! Lauschter! Wat sét hen? — Wat fir en Engel soll dât sin?

14. Optrett.

Jochem an Aluis (Bloußkapp an zugleich.) — Babeléi. Dores.

Jochem. (Am Erakommen, an der Dir, halewer zum Aluis gedréihnt, dién hannerun hem kömmt:) Da komm bis eran an d'Stiffchen.

Babeléi. (Zur Seit:) Mei Gott, et as nach ê beim Hêr!

Jochem. (Zum Babeléi, an èngems dat hen op den Dores weist:) A wién as dât?

Babeléi. Der braucht de Gèck nit mat mer ze mâchen; der wesst bèsser, wién et as wi ech. Wann der nemmen eng Gretz méih Verstand hätt, dann hätt der den ârme Jong nit esou lîng wârde gedou. Hen as vu lauter Middegkêt ageschlôf.

Jochem. Dir sit dach net verjaust, Kâchen? — Ech froen iéch: Wién as et?

Aluis. (*An èngems dat hen den Dores mèih vun no be-
kuckt:*) Wann ech mech nit iren, dann as et den Dores,
e löschtege Brudder an en éischte Spaßmächer. He
war em déi sèlwegt Zeit zu Letzebûrg wi ech am
Kolléisch. Wann he fir all Strêch, déi hen do geliwert
huot, hätt misse quèllen, da wiéren nit Donneschdeger
genug am Jahr gewiéscht, a wann ên d'Sonndeger an
d'Houfèstdég nach matgeziéht hätt. Ech wèttén, dat
hen hei och èng gespilt huot.

Babeléi. (*Zum Aluis:*) A wié sit dir dann, Hêr?

Jochem. Et as mein Newéi, den Hêr Aluis.

Babeléi. (*Verwonnert:*) Gott am Himmel! Wi as dât
migelech? (*Et weist op den Dores:*) An hié sôt, hié
wiér et. Jéremessen! Wat gin ech elo mâchen? Hen
huot den Hunn beino ganz am Leif! (*Zur Seit:*) An ech
dommt Betschel wiér um Enn nach mat dem schlèche
Kiérel no Roum gâng!

Aluis. Wat as dât mat dem Hunn?

Babeléi. Jo, Hêr! Ech hun hem he sèlwer zerwéiert. Oh,
wat sin ech geklakt!

Jochem. Hun ech iéch nit nach fir e puor Dég gesôt, der
krît nach eng Kéiher de Brôd aus dem Döppe
gemaust? Elo hu mer et. Miérkt iéch d'Lèktioun!

15. Optrett.

Léin. — Jochem. Aluis. Babeléi. Dores.

Léin. (*Et bleift an der Dir stouhn, frédeg:*) O Gott, Hêr,
do sin ech frouh, dass der do sit!

Jochem. Wat as da geschit, Léin? Kommt bis eran!

Léin. (*Am Erakommen:*) De Wibbelche war am Nometteg
dohêm a sôt, der kéimt eréischt um âcht Auer hêm
mat èrem Besuch. An elo éinescht huot Hingerpéit-
ches Gréit zu mer gesôt, de jongen Hêr wiér ganz
elèng komm. Ech hun Doudängsten ausgestâng, et
könnt iéch èppes geschit sin.

Dores. (*Am Schlôf:*) Joffer Babeléi, wann iéch gelift!

Babeléi. (*Zur Seit:*) Géif den abscheileche Mensch alt nemmen de Mond halen!

Jochem. (*He weist op den Dores:*) Do as den Hêr, dié komm as a sech fir mein Newéi aus huot gin. (*He weist op den Aluis:*) An den Hêr hei as den Hêr Aluis.

Léin. (*Et mecht e Knex virum Aluis a bekuckt den Dores méih genä:*) Dât do as e Stodènt; he war am Nometteg bei mir dohêm am Haus an hätt giér e gebrodenen Hinche gieß; wann ech ê gehât hätt.

Aluis. A wi as he gewuohr gin, dat e gebrodenen Hunn hei am Haus wiér?

Léin. Lauschtert, Hêr! Dât gung esou: Duorno koum d'Joffer Babeléi, a mer hun do beim Comptoir sou vun dem Hunn geschwât, dién d'Käche vu mir krît a fir êre Besuch preparéiert hât.

Babeléi. (*Et weist op den Dores:*) An hié war et, dién op der aner Seit vum Comptoir hanner enger Zeitong souß?

Léin. Hié sèlwer. — Kaum war d'Käche fort, du koum de Wibbelchen a sôt, hen hätt d'Kommissioun krît, fir am Hêrenhaus ze soen, der kéimt allen zwéin eréischt um âcht Auer hêm.

Jochem. Dât stemmt.

Léin. A wèl de Wibbelche keng Zeit hât, fir bis erôf an 't Duorf ze lafen, hât ech d'Kommissioun op mech gehol. Am Fortgouhn ower sôt de Stodènt, ech sollt rouheg dohêm bleiwen a meint Geschäft versuorgen, hié mißt hei lânscht gouhn, an he géif d'Kommissioun fir mech mâchen, him ging dât an èngems. Ech war es giér zefriden a si blief.

Aluis. Du hât den Deifènker d'Spicht schon am Schna.

Babeléi. (*Zum Aluis:*) A koum an huot sech fir iéch ausgin. Hen huot esou fromm dra gekuckt a sou hëlleg geschwât; der hätt e Rousekranz un he geréihert.

16. Optrett.

Quiéring. — *Léin. Jochem. Aluis. Babeléi. Dores.*

Quiéring. (*Am Erakommen:*) Hêr Paschtouer, ech hun 't Gepäck bruocht. Et stêht dobaußen am Hausgank.

Aluis. (*Hen zit de Portemonnéi:*) Da wârdt, ech bezuohlen
iéch gleich.

Quiérens. Et as neischt, dât presséiert, Hêr.

Dores. (*Am Schlôf:*) Domine, salvam fac virginem nos-
tram Babelëttam!

Quiérens. (*Mat hârder, graffer Stemm, dass den Dores
erwâcht:*) Deo gratias!

Babeléi. (*Schimmeg. Zur Seit:*) Gott, o Gott, dât huot
nach geféhlt!

Léin. (*Zur Seit:*) Ous Maria! He schwätzt latengesch wi
den Hêr Paschtouer um Enn vun der Mess.

Dores. (*He reift sech d'Aen. — Verwonnert:*) Ous! —
't Léin! — 't Babeléi an de Quiérens! A wou der Dei-
wel sin ech?

Jochem. Bei mir an Zêren.

Dores. (*He stêht op an holt d'Mitzéi an d'Hand:*) Verèx-
kuséiert, Hêr Paschtouer! Da wesst der och, wat ge-
schit as. Ech hun den Hunn giédlech erwescht; ower
bei all menger Fréd hun ech 't Fortgouhe vergiëß.
Mat êrem prächtege Wein an êrem gudden ale Schléi-
wen hât d'Joffer Babeléi mech un d'Fotèl fèstgelëmmt.

Babeléi. (*Zum Dores:*) Et as nit giér geschit, Hêr Sto-
dènt!

Jochem. Et war e löschtgen Stodèntestrêch an eng gudd
Lèktioun fir d'Kächen.

Dores. Da sit der ower nit béis, Hêr Paschtouer?

Jochem. (*He get dem Dores d'Hand:*) Nit am geringsten;
ower mâcht mer d'Pleséier a bleift hent mei Gâscht.
Da verziéhlt der ons bei enger gudder Fläsch Wor-
meldenger Knippchen, wi der d'Käche belëffelt hut.

Dores. Ganz giér, Hêr Paschtouer.

Babeléi. (*Zum Dores:*) Sôt ower nit alles, Hêr Stodènt!
Ech biéden iéch.

Jochem. Der braucht neischt ze fiérchten, Kächen. Er
Senne sin iéch am vîraus verzieh.

Dores. (Zum Jochem:) A fir iéch z'entschiédegen, Hêr
Paschtouer, gin ech iéch dât hei als «Ersatz» fir den
Hunn. (*He get hem d'Zobis.*)

All zesuomen. (Sangen:)

Wann ê sech guddt Geblitt wellt mâchen,
Da get bal det, bal dât erfonnt;
Ma do as neischt wi Spaß a Lâchen
Fir Gêscht a Kierper sou gesont.
Dié spaße wellt, muss spaße können,
A muss och könne Spaß verdrôn;
Wou nit, da muss he, wi seng Sennen,
Wat hié fir Spaß hält, oft beklôn.

Jo, lâcht a spaßt, a spaßt a lâcht,
A lâcht a spaßt, sou lâng et schmâcht!

E wellt e Strêch dem ânre spillen;
De Muttwell war nach emmer las;
Ma allemol, do muss ê fillen,
Dass d'Absecht kêmol uoreg as.
An dién de Lèd kann ôfgewinnen
Eng domm Gewunnecht, wi et hêscht,
Do as kèn Zweiwel, dat hen hinnen
Sou niéwebei en Dingst nach lêscht.

Jo, lâcht a spaßt a.s.w.

A wells d'e löscht'ge Strêch mol spillen,
Da mâch och, dat he ganz geréidt;
Wèl an diér Sâch as't wi bei villen,
En zwêten Ufank kömmt ze spéid.
Kuck! bleifs de an dem Spilchen hânken,
Sou dass deng Sâch net vîru gêht,
Da get um Enn, de kanns wuohl dênken,
De Gèck och nach mat dir gemâht.

Jo, lâcht a spaßt a.s.w.

Enn vum Steck.

De Virhank gêht erôf.

Geschrief den 9. yum Hârdmount 1919.